

РОЗДІЛ І

Він крався за нею через ліс за будинком. По землі, всіяній сухим листом та гілками з зими; вони понападали за останні шість місяців і підгнили під сніговою ковдрою. Дівчина могла чути його наближення. Можливо, навіть обернулася й побачила його, одягненого в чорну вовняну маску, нитки з якої потім знайшли під її нігтями. Падаючи навколішки, вона чула хрускіт сухих гілок, що тріщали, як старі кістки, й дряпали її голу шкіру. Напевно, своїми передпліччями він сильно притиснув до землі її обличчя й груди, вода з оприскувача газонів, який працював за двадцять футів, заливала голову, бо, коли її знайшли після того, що сталося, волосся було вологе.

Маленькою дівчинкою вона любила гасати за цими розприскувачами біля їхнього будинку, намагаючись вловити струмінь спекотного літнього полудня або ухилитися від них прохолодного весняного вечора. Її маленький братик бігав за нею, сам голий-голісінький, з опуклим животиком, смішно розмахуючи руками, ще не зовсім в лад із ходою. Інколи до них приєднувався пес, так шалено гавкаючи, що часом це заглушало їхній регіт. Акр слизької й мокрої зеленої трави. Широкі блакитні небеса з пухнастими хмарками. Її мама спостерігала за ними з вікна будинку, а тато повертався з тих місць, якими пахнув його костюм: міцна кава з офісу, нова шкіра, гума автомобільних шин. Тепер такі спогади стали болючими, хоча саме це вона пригадувала одразу, коли її питали про розприскувачі й чи вони тоді працювали.

Згвалтування тривало близько години. Здавалося не-ймовірним, як вони це вираховали. Щось пов'язане зі

згортанням крові в місцях проникнення й різною давністю синців на її спині, руках і шиї — він змінював пози, тримаючи свою жертву. Протягом цієї години вечірка тривала. З того місця, де лежала, вона могла навіть спостерігати миготіння вогників у вікнах та силуети, що рухалися в кімнатах. Це була бучна вечірка, туди прийшов майже весь десятий клас і кілька підлітків із дев'ятого й одинадцятого. Хоч як глянь, старша школа у Ферв'ю дуже маленька навіть для приміського Коннектикуту, і межі між класами, що існували в інших містах, тут майже стерті. Спортивні змагання, п'єси, концерти — все організовували разом. А деякі діти, особливо найздібніші в математиці й іноземних мовах, і взагалі могли перескочити через клас. Дженні Крамер не належала до таких. Але вона вважала себе за достатньо розумну й наділену неабияким почуттям гумору. Вона також була досить розвиненою фізично — плавання, хокей на траві, теніс. Однак відчувала, що всі ці чесноти не мають значення, поки її тіло дорослішає.

Того вечора, йдучи на вечірку, вона почувалася набагато краще, ніж будь-коли у своєму житті. Мені навіть здалося, що вона хоче сказати: *«Це мав би бути найкращий вечір мого життя»*. Після років того, що я називаю підлітковою ломкою, вона нарешті ставала сама собою. Скоби на зубах, дитяча огрядність, груди, що замалі для бюстгальтера, але випинаються з-під майки, прищі, неслухняне волосся нарешті залишилися позаду. Вона завжди була «пацанкою», дружила з хлопцями, які впадали за іншими дівчатами. А за нею ніколи. Це її слова, хоча мені здалося, для п'ятнадцятирічної вона міркує досить розважливо. Напрочуд самосвідома. Незважаючи на те, що батьки й учителі настирно втовкмачували їй протилежне, вона вірила (і не одна ж вона серед підлітків), що краса є найціннішим надбанням дівчини у Ферв'ю. Врода — це неймовірна удача, немов приз у лотереї.

А ще був такий собі хлопець. Даг Гастінгз. Він запросив її на вечірку на півдорозі з кабінету хімії до кабінету європейської історії. Вона цим дуже переймалася, помічала всі деталі: як він був одягнений, вираз його обличчя, здавалося, він трохи нервувався, хоч і вдавав із себе безтурботного. Увесь наступний тиждень вона більше ні про що не могла думати, окрім того, що одягти, яку зачіску зробити, який дібрати манікюр, коли недільного ранку вийде до салону разом із матір'ю. Це мене трохи здивувало. Мені Даг Гастінгз не дуже подобається. Я сам батько, тож відчуваю повне право мати таку думку. Хоч і співчуваю його ситуації: бикуватий татко і мати, яка ще якось борсається, виховуючи своє дитисько. І мене досі трохи розчаровує, що Дженні не змогла розкусити цього телепня.

Вечірка видалася точнісінько такою, якою вона її уявляла. Батьки за містом, діти, що вдають із себе дорослих, змішують коктейлі в склянках для мартіні, цмулять пиво з кришталевих келихів. Даг зустрів її вже там. Але виявилося, що він не сам.

Музика ревла так, що вона могла чути її з того місця, де на неї напали. Крутили переважно відомі попсові мегахіти, а слова надовго застрягли в голові. Навіть крізь музику та приглушені голоси вона чула інші звуки — важке дихання її нападника й власні здушені стогони.

Коли він нарешті скінчив і зник у темряві, вона звелася на руках, щоб підняти обличчя з гілок. Вона відчувала, як свіже повітря пече шойно подерту шкіру, а коли вітерець подув на подряпані щоки, можливо, зрозуміла, що вся змокла. Де-не-де в її шкіру повпивалися гілочки, немов приклеєні клеєм миттєвої дії.

Спершись на руки, вона раптом почула звук.

Якось їй вдалося сісти прямо. Вона хапалася приборати безлад навколо себе. Тильною стороною долоні витерла щоку. Залишки сухого листя впали на траву. Спідниця

зіжмакалася навколо талії, оголивши сором. За допомогою обох рук вона стала навколінки й проповзла коротку відстань, можливо, щоб підібрати свою спідню білизну. Коли її знайшли, вона стискала трусики в долоні.

Звук став голосніший, бо його почули дівчина з хлопцем, що усамітнилися на подвір'ї неподалік. Гілки знову потріскували під нею, коли вона, спершись на руки й коліна, поповзла по траві. Я уявляв, як вона повзла, похитуючись, немов п'яна, втративши відчуття часу від шоку; як вона оцінювала заповідяну шкоду, коли нарешті зупинилася й сіла на землю, розглядаючи свою подерту білизну й відчуваючи прохолодну землю під оголеними сідницями.

Трусики були надто розірвані, щоб спробувати їх одягнути знову, та ще й закаляні кров'ю та брудом. А звук ставав дедалі голоснішим. Вона міркувала, як довго перебуває тут, у лісі.

Знову стала рачки й поповзла. Але хай як вона поспішала, звук ставав чимраз голоснішим, переслідував її. Наскільки відчайдушно треба бігти, щоб утекти від нього й досягнути м'якої трави, чистої води, того місця, де вона була перед тим, як потрапити до лісу.

Вона проповзла ще кілька метрів і знову спинилася. Можливо, усвідомила: той звук — це стогін, що спершу народжується в голові, а потім виринає назовні. Щойно вона це збагнула, як неймовірна втома охопила її тіло, коліна й руки підломилися, і вона впала на землю.

Дженні казала, що завжди вважала себе міцною дівчиною. Міцною тілом і духом. Так у дитинстві її напучував батько: *«Будь сильною тілом і духом, і матимеш гідне життя»*. Можливо, вона наказувала собі підвестися. Можливо, вона змушувала свої руки й ноги рухатись, але її воля виявилася безсилою. Замість того, щоб відповзти кудись подалі, вона згорнула клубочком своє зболене тіло на брудній землі. Нарешті заплакала під